

Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΗΣ ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡΗΣ

ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΑΝΤΡΩΤΣΑΡΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΡΙΑΝΑΤΟΡΟ

ΠΕΙΘΗ οι ριζώνες τους δεν τους ξεφταναν, έπειτ' από μία ζωνή σημαγνία, οι άντρες του χωριού 'Αντριμαντορίνα αποφάσισαν να έβαλαν φωτιά στο μεγάλο δάσος, για να μπορούσαν να χαλιεργήσουν την έστιασ του. 'Η τελευταίες λάμψεις της πυρκαϊάς ιπερδενούντοσαν στον ορίζοντα με το χωράφι των άχτινων του ήλιου που βασιλευε... 'Απ' το δάσος που ήταν παρθένο από άνθρωπινες πατημασιές, δεν ξηναν πειτ' παρά πενήτα στρώματα σάνιων που άρχιζαν άζωμα και που τα σίριανε ο βραδινός άνεμος...

Σε λίγο η νύχτα απλώθηκε παντού. 'Απόλυτη γαλήνη βασιλευε στην έξοχη. Κενανς ιδιανεις δεν τολμούσε να παραλαληθητ' ως εκεί, από φόβο μήπως συναντητ' τα πνεύματα του πεθαμμένου δάσους. Μονάχα ο ματωμέωσ δισωσ της γαλήνης ηρω τολμούσε να αντίκριζε με το γνωμένο τοπίο...

"Όταν το εμάτι της ημερας πλημύρισε με το ενεργητικό φως των τις καλίδες του χωριού, όλοι οι χωρικοί ήταν έτοιμοι για τη δουλειά τους. Τολμηνένες μέσα στα χρωματά χρωματιστά τους φορέματα, πολλές γυναίκες διεθυρόντοσαν πίσω άπ' τους άντρες πρως το δάσος, όπου η πυρκαϊά, αφανίζοντάς το, είχε δημιουργήσει μία λαγη πλούτου για τους κατοίκους.

Μία πολύ νέα κόρη ξεχώριζε άπ' όλες τις συντροφισσές της για την ομορφιά των δύο μεγάλων της ματιών που είχαν το χρώμα του σαφρείου και για την κανονικότητα των χρωματιών του προσώπου της, που θα τη ζήλευε να' η από ομορφη Εθιοπία. Αδθη η ζοπέλλια, η Μανγκαμιάσο, καρδιά του σφάλματος της μητέρας της να' ένα λεικό, δεν έβιοιαζε σε τίποτε άλλο με τις συμπατριώτισσές της, παρά στο μαυρο της χρώμα. 'Ο πατέρας της, ο φιλόγυρος Ρανγκιανγκαμιάσο, ήξερε πως δεν ήταν δικό του παιδί, μη σούλασε όσ'όσο, γιατί ο Εθιοπίας πατέρας της του έστειλε κάθε τόσο δώρα.

'Η Μανγκαμιάσο όμως άγνοούσε την καταγωγή της να' είχε άνατραφεί όπωσ όλες η γυναίκες της φυλής της. Μά κάθε τόσο την ένωριαν άλλόκοτες ιδέες και συχνά την έβλεπαν να βιβλίζεται σε όνειροπολήσεις, πράγμα που έκανε τους άλλους ιδιανεις να νομίζον ότι της είχαν κάνει μάγια.

Μεγάλη κίνηση βασιλευε τώρα στο μέρος όπου το δάσος άπλωνε ως χτες άπότομα την πλούσια βλάστηση του... Οι άντρες άνοιγαν τρώτες στη γη να' ένα μπετό μαστούνι να' η γυναίκες έρχογαν σ' αυτές σπόρους ριζιού, πατώντας τις έπειτα με τα πόδια τους. 'Η δουλειά αυτή βάσταζε κάμποσες ώρες να' έπειτα όλοι έφυγαν, άφινοπας στο Θεό την φρονίδα να φτωχώσει το ριζι.

Μά η Μανγκαμιάσο δεν ξαναγίρσε μόνη στο χωριό! 'Ο πλούσιος 'Αντριανατόρο την είχε προσέξει πολλές φορές ως τότε στους δρομους του χωριού να' αυτό το πρού άζωμα, την έκύταζε, καθώς έδειχνε όνειροπολούσε παρήμερα, με την καρδιά γεμάτη έπαθμεις. Σε μία στιγμή, μη μπορώντας πειτ' να κρατηθητ', την πλησίασε και της ειλε την επιθυμία του να την κόνη γυναίκα του, αυτή, την κόνη ενός χωρικού...

'Η Μανγκαμιάσο είχε κλείσει τα δεκαοχτώ της χρόνια, χωρίς να' άποκτήση κανένα φίλο, μά το πράγμα αυτό, πολύ σπάνιο στις άλλες γυναίκες της φυλής της, άντι να' λίγοσέτηη την έκτύμησι του 'Αντριανατόρο, άνεπαντίας την έκανε άκομα μεγαλειότερη. Καθώς ήταν όμοιος, πλούσιος να' ευγενής, η Μανγκαμιάσο δέχτηκε την πρότασί του και να' γιατί, κατά την έπιστροφή της άπ' το δάσος, ξαναγίρσε μαζί του στην καλύδα του πατέρα της.

'Ο τελευταίος φορολόγησε χωρίς όλοκο τον μέλλοντα γαμπρό του.

'Ο 'Αντριανατόρο όσ'όσο, έδωσε πρόβημα όλα τα δώρα που χρειάζοντοσαν για να' έχη το δοκάιονα να πάρη έπειτα από τρεις ημερές τη νέα γυναίκα τον στο σπίτι του και να την κρατήσει ζωντά τον δοκαμισατά ένα χρόνο, όπωσ άπαταύσαν τα έθιμα του τόπου...

Αυτό το άλλόκοτο πλάσμα, που στις φλέβες του κυλούσε αίμα ενός λεικού, δέχτηκε η πιο φιλορη έρωτευμένη. Τις πρώτες νύχτες, το νεαρό ζευγάρι τις πέρασε μέσα σε μία άτέλειωτη μέθη. 'Η Μανγκαμιάσο λάτρεινε τον 'Αντριανατόρο με το πιο δυνατό πάθος. 'Η λεπτότης των αισθημάτων της τον ζάγνιαζε και τον γοήτευε. 'Αχοικιότας το όρασί της κεφάλι έπάνω στον δυνατό στήθος του σιζύγνου της, του ηφιήριζε με τη γλυκειά τραγουδιότη της φωνή:

— 'Ακουσε!... Τα νερά του ποταμού φιλονη την όξη να' ένα άτέλειωτο χάδι να' ο άνεμος δεν παύει να παίζη με τα φυλλόματα... 'Ακούς τη βαθειά τον φωνη που ένα άνάλαρη σάν χάδι γυναίκα και φιλορη σάν φίλημα έρωτευμένης!... Λοιπόν, ο άνεμος και το ποτάμι μου ειπαν: «'Αφησε την καρδιά σου να μεθύση από μία μοναδική, μά αιώνια άγάπη...». 'Αφέντη, θέλω να κρατήσω άγνή από κάθε θλίψη την άνάμησι των ημερών της άγάπης μου, αυτής της μέθης που εινε πιο γλυκειά για τις καρδιές μας να' άπ' το ιδρώμελο... Γεννήθηκα το γρηνοσίξω μήνα 'Αλάχαστι, μά ξέρω πως η άγάθη σου θα νεύση την καγή γητεία του... Κάνε με μητέρα, για να μπορέσω να ένωθώμε αιώνα... Θά ήθελα να ένωθώμε αιώνα να σαρτάη μέσα μου μη μία άλλη ζωή... Τότε, θα πήγαινε να' άναγγελλίης τη μεγάλη είδησ σ' όλους... 'Επειτα θα ζητούσες, έπίσημα πειτ', για γυναίκα σου για όλη σου τη ζωή εκείνη που σ' έκανε πατέρα... Καθ' ά γνώμονη η νόμησι σιζύγος σου... Μά αν πάρεις ποτέ να' άγαπάς, μήθε το πως θα ζητήσω την λαηγορία μου στα νερά του ποταμού άνάμεσα στους καρδιάνους (καρσοδέλαιους).

— Μά πως μπορώ να πάρω ποτέ να' άγαπάς, της άπανταύσε ο 'Αντριανατόρο. Είσα ο λοτός, το θαλασσινό λουκούδι, το άρομα της άρας, το άπτερο της άγής. Τα μαλλιά σου έχουν τη μαύνη λάμψη των φτερών του χελιδανού. τα βλεφαρα τα χράζε το χέρι ενός μεγάλου τεχνίτη, τα μάτια σου εινε φωτεινά σάν το χρυσάφι και τα χείλη σου πιο λεπτά άπ' τις χελιδές ενός τόπου... Πώς μπορώ να πάρω ποτέ να' άγαπάς!... Μόλις τ' έβλέπων οι μάγια ξεχώριζον την τέχνη τους και τα βιβλία τους και τρέμονε σιζύγους να' άμείους ο χειμώνας νεταβόλλεται για' αυτούς σε κολοκαίρη... Σ' άγαπάς πιο πολύ να' άπ' τους θεούς μας. Το κορμι σου εινε όμοιο με τα καλάνα στη λίμνη, η άνάσα σου εινε πιο γλυκειά να' άπ' το άρομα του μετέω-μετέω. 'Ω, όραία μου, με τα βαθειά σάν τη θάλασσα μάτια, πάρε με πάνω στην άγκαλιά σου και σιζέ με ζωντά σου... Σκούπισε με τα μαλλιά σου τον ιδρώτα του μετώπου μου και ληρημόνησε τον καταραμένο μήνα 'Αλάχαστι που γεννήθημας...

'Η Μανγκαμιάσο έλυσε τις μακρές πλεξούδες της...

'Ενας χρόνος πέρασε. 'Αλλοίμονο! 'Η δοκαμισία δεν φανόταν έκανοποιητική. 'Η Μανγκαμιάσο δεν μπορούσε να κόνη το σιζύγνο της πατέρα να' έτσι να' αυτός δεν θέλησε να κρατηθη μία γυναίκα στετέρα.

Κα' άποφάσισε να ξαναστειλη ένα πρού στον πατέρα της αυτή, που δεν μπορούσε να γίνη νόμησι σιζύγος του. 'Η Μανγκαμιάσο άκουσε την άπόφασί του αυτή χωρίς να ψηφισθή ούτε λέξη...

Αίγες στιγμές πειτ' έγκαταλείπει για πάντα το σπίτι των έδρών της, έλυσε τις μακρές πλεξούδες της και τις έκοψε, αφήνοντάς τις να πέσουν έπάνω στο χόμα. 'Επειτα φόρεσε το πιο άμορφο φορεμά της και παρουσιάστηκε να' αυτό μπεροσά στον 'Αντριανατόρο. Τα όραία της μάτια ήταν πάντοτε τόσο άγνά, όσο το γαλάμο χρώμα τ' ουρανού, μά ο άντρας της δεν ξαναηφιήθησε πειτ' τα λόγια των πρώτων τους νυχτών.

Την άλλη μέρα το πρού, πήγαν στην πλούσια κατοικία του 'Αντριανατόρο το πτόμα της νέας γυναίκα, με τα γαλάζια μάτια, που το κίμα το είχε βγάλει στην όξη του ποταμού. 'Η Μανγκαμιάσο είχε ζητήσει τη γαλήνη μέσ' στα γαλάζια νερά του Μαγκόνα να' οι καμά-

